

Doop en Besnijdenis.

V. S. te W. vraagt naar de reden van het verschil in de verhouding der twee sexen tot het eerste der twee Sacramenten onder Oude en Nieuwe Bedeeling, m.a.w. hoe het komt, dat, terwijl onder het Oude Verbond alleen het mannelijk geslacht de Besnijdenis ontving, thans ook de kinderen van het vrouwelijk geslacht den H. Doop ontvangen.

Ofschoon de inzender in elke Catechismusverklaring het antwoord op zijn vraag kan vinden, wil ik haar toch wel even beantwoorden.

Ik Begin dan met onder zijn aandacht te brengen, dat de bediening van den H. Doop aan beide sexen niet maar een gebruik is, dat de Christelijke kerk invoerde, maar evengoed als de uitsluiting der vrouwen van de Besnijdenis onder de Oude Bedeeling gegrond is op de H. Schrift.

Uit Hand 16:18, den Doop van Lydia, blijkt, om nu alleen dit ééne voorbeeld te noemen, dat de Apostelen zoowel vrouwen als mannen doopten. Oppervlakkig is hierin iets bevreemdends, wijl de Doop in de plaats der Besnijdenis kwam, en de Heere zelf, bij de Verbondssluiting met Abraham, de bediening der Besnijdenis uitdrukkelijk beperkte tot de kinderen van het mannelijk geslacht.

Het feit, dat de Besnijdenis, die God, in aansluiting aan een bij tal van oude Oosterse volken bestaande zede, ten teeken van Zijn Verbond stelde, bezwaarlijk aan kinderen van het vrouwelijk geslacht kon worden toegediend, lost het vraagstuk natuurlijk niet op.

Niets verhinderde Hem toch, voor de verzegeling van zijn Verbond een teeken te kiezen, dat zoowel meisjes als jongens konden ontvangen.

De uitsluiting der ééne sexe van het eerste teeken des Verbonds was derhalve door God gewild en bedoeld; en zoo is er dus reden voor de vraag van v. S., wat van dit onderscheid tusschen de bediening van Besnijdenis en Doop grond en strekking mag zijn.

Die grond kan niet geweest zijn, dat de vrouwen onder Israël niet in het Verbond Gods begrepen waren.

Het feit, dat ze met de mannen deelnamen aan het Paaschmaal, het tweede Sacrament der oude Bedeeling, bewijst reeds afdoende het tegendeel.

Trouwens, in dat geval zou de strekking van de uitsluiting der vrouwen van de Besnijdenis, het volk Israël ook niet hebben toegesproken, wijl, naar oud-Oosterse beschouwing — en dat deze ook onder Israël gold bewijzen o.a. de tellingen, waarbij alleen met de mannen gerekend werd — de vrouwen in de mannen begrepen waren.

Doch daarmede zijn we nu toegekomen aan wat het antwoord geeft op de gestelde vraag.

Deze verhouding toch van de beide sexen wijst op een terugzetting van de vrouw bij den man onder het Israëlitische zoowel als onder alle andere Oosterse volken.

En dat de Heere, bij de instelling der Besnijdenis deze achterstelling van de vrouw aanvaardde en ijkte, zegt ons, dat naar Zijn bedoeling de vrouw binnen het Verbond in zijn oude bedeeling, metterdaad een lagere plaats innam dan de man.

Het was een herinnering aan het feit, dat in het Paradijs de vrouw de eerste was in de overtreding van Gods gebod, en de verleidster van den man een herinnering, die zelfs in het N. Testament nog nakijnt (1 Tim. 2:14).

Als een donkere wolk bleef deze herinnering hangen boven haar hoofd, en de schaduw ervan haar levensstijl drukken, zoolang het „zaad der vrouw" niet gekomen was, om haar te verdrijven.

Doch toen het kwam wéék de wolk.

Maria wordt, om het Kindeke dat ze baren zal, door het Woord Gods in Gabriëls begroeting, gezet in den glans van de „gezegende onder de vrouwen".

En als Christus, in vernedering en verhooring, „der slang den kop heeft vermorzeld", is de eere der vrouw hersteld en mag ze in het Verbond der genade het beschaamde hoofd weer opheffen naast den man.

In Christus is ze weer zijn gelijke geworden.

In Christus is „noch Jood noch Griek, noch dienstbare noch vrije, daarin is geen man en vrouw. Want zij allen zijn één in Christus" (Gal. 3:28).

En dat komt dan tot uitdrukking, ook in haar Doop.

V.

F.

LITERATUUR EN KUNST.

De beteekenis van Pennings werk.

H. Pennings geschriften.

Als ik thans in het verband dezer artikelenreeks een korte bibliographie invoeg van Pennings geschriften, geschiedt dat, zoolks ik reeds zeide in het voorafgaande stuk, ter beantwoording van de vele vragers, die omtrent de datering of den inhoud van eenig boek nadere inlichting wenschten. Echter zij in herinnering gebracht, dat ik moet volstaan met een opgave van de boeken in chronologische volgorde en een aangeven van den inhoud in slechts enkele woorden.

HEPP.

Nooit echter mag aan de kerk het recht als zoodanig ontzegd worden voor het Schriftgezag in de hres te staan.

Dat is niet slechts haar recht, maar ook haar plicht.

Wie, gelijk Prof. Haitjema, in deze de kerk te na komt, komt den Heiligen Geest te na.

Al bedoelt Prof. Haitjema dit niet, het feit is er niet minder ernstig om.

Laten wij toch in gedachtenis houden het apostolische woord: „Bedroeft den Heiligen Geest Gods niet, door welken gij verzegeld zijt tot den dag uwer verlossing" (Ef. 4:30).

De komende Synode.

De kerk van Groningen heeft de komende Synode saamgeroepen tegen D.V. 16 Aug. e.k.

In zekeren zin is dit een vervroegde Synode.

Immers, in den regel komt de Synode eerst in de laatste week van Augustus samen.

Die regel is natuurlijk niet willekeurig gesteld. En het benieuwt ons, welke dringende noodzaak er toe geleid heeft om van dien regel af te wijken.

Dr. Kuyper heeft er herhaaldelijk op gewezen, dat ook het eind van Augustus voor een Synode nog rijkelijk vroeg was.

Het kan omstreeks dien tijd nog zeer warm zijn. Dat is zeker voor vergaderingen niet bevorderlijk.

Er pleit dan ook meer voor de Synodes wát later in het jaar te stellen dan ze te vervroegen, of men moest ze in Mei of begin Juni kunnen houden.

Inzonderheid nu vinden wij het jammer, dat tot vervroeging werd besloten of moest worden besloten.

De vraag werd reeds opgeworpen of na het afmattende Synodejaar 1926 de afgevaardigden naar de Synode van Groningen wel physisch en psychisch in konditie zullen zijn om opnieuw zwaren arbeid te presteeren.

Het is geen geheim, dat voor meer dan één afgevaardigde de Synode van Assen te veel was. >chadelijke fysieke gevolgen bleven niet uit.

Nu kan men wel de oplossing aan de hand doen om geheel andere personen als afgevaardigden te zenden.

Maar de kerkelijke praktijk van jaren leert, dat een niet zoo klein percentage van predikanten vooral door de kerken als min of meer vaste afgevaardigden wordt begeerd.

De kerken in deze aan banden te leggen, gaat natuurlijk niet aan.

Voor al in dit speciale geval zouden wij niet durven adviseeren om algemeen met nieuwe afgevaardigden te komen — ofschoon wij op zichzelf, als dit mogelijk is, sterk voor afwisseling zijn —, omdat er te Groningen zaken aan de orde zullen komen, welke gevolgen zijn van de besluiten van Assen en het niet wenschelijk kan geacht, dat alle afgevaardigden er zich nieuw hebben in te werken.

Zij, die als afgevaardigden te Groningen zullen wederkeeren, zullen allicht een deel van hun vakantie er voor moeten opofferen.

Augustus toch is de vakantie-maand bij uitnemendheid.

En het begroot ons, dat aan hen een deel van hun welverdienden rust- en ontspanningstijd wordt ontnomen.

Van de praeadviseerende leden spreken wij in dit verband niet, omdat op hen niet de verplichting rust de Synode te wonen, al zullen zij wel zorgen, indien het hun eenigszins doelt, aanwezig te zijn.

Hoe minder een vakantie beknot wordt, des te meer mag men er op rekenen, dat de afgevaardigden verfrist en versterkt zich aan het Synodale werk zetten.

Iets, wat toch zeker niet van belang onthloot is. Maar wat nu de Synode zelf aangaat.

Het agendum zal rijk voorzien zijn.

Vooreerst krijgt zij, gelijk we boven zeiden, nog eenige zaken af te handelen, welke verband houden met de beslissingen van Assen.

Maar dan komen de restanten van de Synode van Utrecht op de tafel.

Die restanten zijn overvloediger dan de Utrechtse maaltijd zelf is geweest.

Er ligt nog altijd het rapport over de „krankencommunie, dat aan de kerken „ter bestudeering" is overgegeven. Inmiddels hebben we van die studie nog niet heel veel gemerkt. Mocht men haar hebben nagelaten, dan mogen onze kerken zich wel haasten.

Vervolgens wacht ook het rapport over Echtscheiding op een beslissing. Utrecht besloot zes deputaten „te continueeren om hun de gelegenheid te geven hun opvatting tegenover de bedenkingen van Prof. Dr. J. Ridderbos nader te adstrueeren en deze uiteenzetting ter kennis van de Kerken te brengen, ten einde de volgende Synode in deze kwestie een beslissing neme".

Als derde stuk wordt vermeld het Vrouwenkiesrecht. Utrecht benoemde een Commissie, „bestaande uit vijf Deputaten om het vraagstuk, of het toekennen van het kiesrecht aan de vrouw in de Kerk naar Gods Woord geoorloofd is, in verband met de tijdsomstandigheden wenschelijk is en aan den geestelijken welstand bevorderlijk

is, te onderzoeken en op de eerstvolgende Synode daarover rapport uit te brengen".

Vervolgens behoort aan de orde te komen de herziening en uitbreiding van den bundel „Eenige Gezangen". Wat de herziening betreft wees de Synode Deputaten aan met de opdracht den bundel „Eenige Gezangen" nogmaals te overzien en „de eerstvolgende Synode te dezer zake te dienen van advies, met dien verstande, dat hun wordt verzocht, hun Rapport bij onze Kerken bekend te maken minstens één jaar vóór de Synode samenkome". Inzake de uitbreiding werd eveneens aan Deputaten opgedragen „de kwestie van het zoogenamde „vrije kerklied" in haar vollen omvang principiëel te onderzoeken en de volgende Synode te dezer zake te dienen van rapport en advies".

Dan hebben wij nog de Formulieren. De Synode gaf opdracht om „de Christelijke Gebeden te overzien", alsook „om deze formulieren nogmaals te „overzien" en bepaalde daarbij, dat de concepten minstens één jaar vóór de volgende Synode aan de Kerken zouden worden toegezonden.

En last not least vermelden wij de kwestie van den uitbouw der Belijdenis. Deputaten werden door de Synode verzocht „het ontwerp van de nadere formulering van drie artikelen der geloofsbelijdenis, zoo mogelijk één jaar vóór de komende Synode te zenden aan de Kerken in Binnens- en Buitenland, die op denzelfden grondslag als onze kerken staan".

Dit is nog niet alles.

Maar het is wel het voornaamste.

En het kan schikken, dunkt ons.

Al is de gestelde termijn voor verschillende van deze rapporten verstreken, wij hebben goede hoop, dat de meeste nog wel zullen binnenkomen.

Dat men niet op tijd is, kan ditmaal zoo goed als geheel verontschuldigd worden.

De bekende kwestie heeft reeds vóór de Synode van Assen voor het eerst samenkwam veel arbeid stopgezet.

Hier was force majeure aanwezig.

Maar dan moet men daarbij van de veronderstelling uitgaan, dat de rapporten slechts heel zelden precies op tijd verschijnen.

Een paar maanden respijt moet men toch altijd rekenen.

Dat is nu eenmaal een chronisch gebrek.

Op de oorzaken daarvan hebben wij reeds meer gewezen.

Eén der gewichtigste is wel die, dat onze Synodes niet genoeg een juiste arbeidsverdeling toepassen.

Er zijn personen, die in drie, vier of misschien nog wel meer deputaatschappen tegelijk zitten.

Het ontbreekt hun allerminst aan ijver en goedwilligheid, maar het ontbreekt hun aan tijd om alles tegelijk te behartigen.

Eén mensch gaat nu eenmaal slechts één gang.

Wanneer zullen onze Synodes met deze gewoonte breken?

Daarom mag dankbaarheid niet onthouden worden, wanneer, zij het ook te tiender of te elfder ure de meeste van deze opdrachten blijken volvoerd te zijn.

Lit het bovengegeven staatje zal men zien, dat de Synode van Groningen eigenlijk nu reeds meer dan genoeg in het vooruitzicht heeft.

Onze kerken zullen verstandig handelen zoo weinig mogelijk meer op het agendum te plaatsen.

Wat ook maar eenigszins uitstel kan lijden, worde tot 1930 opgespaard.

Dat is opzichzelf wel spijtig.

Wij b.v. hadden zóó gaarne de zaak der verbeterde bijbelvertaling op de Synode zien gebracht.

Die achten wij met den uitbouw der Belijdenis van een belang, dat alle andere punten van het agendum ver achter zich laat.

En als er nieuwe punten aan worden toegevoegd, dan komt dit o.i. wel in de eerste plaats in aanmerking.

Echter dient de Synode eerst alle oude punten af te handelen, opdat wij daardoor eindelijk eens heenkomen.

Men volge het voorbeeld van Utrecht niet om opnieuw te verdagen, wat maar eenigszins moeilijkheid oplevert.

Op die wijze komt er van voortgaande reformatie weinig of niets terecht.

En als er dan schoon schip is gemaakt, zal de tijd wel zoo goed als verstreken zijn.

Immers, al te lang mag deze Synode niet duren.

Als men straks verneemt, wat de Synode van Assen onzen kerken gekost heeft, zal men er misschien van schrikken.

Daarom mogen de kerken door de Synode van dit jaar niet opnieuw zwaar belast worden.

En al hebben wij over offervaardigheid niet te klagen, men mag onze kerken niet al te zeer op de proef stellen.

Trouwens, ook in andere opzichten volgt de Synode van Groningen te spoedig op die van Assen, dan dat van de kerkelijke krachten te veel mag worden gevergd.

Wanneer, wat Utrecht onafgedaan liet liggen, te Groningen wordt afgewerkt, kunnen de kerken voldaan zijn.